

възрастни. Дето мине неговиятъ чорбаджийски кракъ, всичко живо трепери. Каквото каже, това и става.

Колко дълбоко и изразително чорбаджи Гено-Андреевъ се тревожеше при всѣко неподчинение или дърпане на синоветѣ му! Не че тѣ можеха да престанатъ да уважаватъ баща си, а — да не би да хлѣтнатъ при бунтовниците, да не скочатъ срещу турцитѣ. Чорбаджи Гено предвиждаше: лошо ще е за тѣхъ, лошо ще е за него — ето кое му тровѣше живота.

А какъвъ упоритъ български чорбаджия! Кипваше му кръвта, щомъ Радославъ казваше, че въ Австрия има по-хубави къщи, че тамъ по-добре живѣятъ хората, че чорбаджиитѣ сѣ по-богати. На лицето му се изписваше кисела гримаса, която изразяваше и възмущение, и презрение.

Б. Андреевъ рисуваше сочно трудната роля на Гено, трудна защото той играеше едновременно надъ два огъня — бѣше двуличенъ и въ това раздвоение трѣбваше да внася единство.

Опасната игра на съмишленикъ на бунтовниците и приятель на турцитѣ у него бѣ ловко преплетена и богато разнообразена. Не само най-близкитѣ му не можеха да узнаятъ истината, но и зрителитѣ оставаха безсилни да предвидятъ, къде се крие тя. Въ тия сцени по